

виставковому заходу на теренах нашої країни, організатором якого є Державна служба туризму і курортів, надано статус заходу, що проходить під егідою ВТО, за участю представників ВТО, з використанням символіки ВТО, а також включенням Салону до Календаря міжнародних туристичних заходів ВТО [7].

На сучасному етапі розвитку ринку міжнародних подорожей, туризму в Україні приділяється належна увага, що підтверджується прийняттям у 1995 році спеціального Закону України «Про туризм» від 15.09.1995 р. № 324/95-ВР (Далі – Закон № 324) і внесення в нього за час дії близько десятка поправок. Цей Закон визначає загальні правові, організаційні, екологічні та соціально-економічні засади реалізації державної політики України в галузі туризму. Стаття 6 Закону № 324 проголошує туризм одним з пріоритетних напрямів розвитку економіки та культури і декларує створення сприятливих умов для туристської діяльності. У цей час, сучасний розвиток туризму в Україні характеризується наявністю глибоких протиріч в його організаційній структурі, спрямованості розвитку, стані якісних і кількісних характеристик [7].

Тож, можна зробити висновок, що з одного боку, стан розвитку внутрішнього туризму в Україні розцінюється як кризовий, пов'язаний з різким падінням досягнутих раніше обсягів надання туристських послуг, скороченням матеріальної бази у сфері соціального туризму й значною невідповідністю потребам населення в якісних санаторно-курортних послугах. З іншого боку, відзначаються високі темпи будівництва готельних об'єктів, що відповідають найвищим світовим стандартам, розвитком малих готелів, значне збільшення обсягів виїзного туризму, зростання підприємницької активності у сфері рекреації та туризму в промислових і південних регіонах України [5].

Список використаних джерел:

1. Александрова А. Ю. Международный туризм: Учебн. пособие: для вузов. – М.: Аспект Пресе, 2001.
2. Борисов К. Г. Международный туризм и право: Учебн. пособие. – М.: Издательство «НИМП», 1999.
3. Балабанов И. Т., Балабанов А. И. Экономика туризма. Учебн. пособие. – М.: Финансы и статистика, 1999.
4. Гірняк О. М., Лазановський П. П. Менеджмент. – Львів: «Магнолія плюс». 2006.
5. Соколов Ю.М. Міжнародний туризм і його правове регулювання. – М.: 1997.
6. Туризм в Україні / Мінюст, ТАУ, Держкомтуризму, Ужгород, 2000, т. 5.
7. Тимченко Л.Д. Международное право. – Харьков: Консум, 1999.

Біланюк В.В., Ковальчук О.О.

студенти,

Університет державної фіскальної служби України

АНАЛІЗ МІГРАЦІЙНОГО РУХУ УКРАЇНИ

Міграція населення є важливою складовою в житті людства і його розвитку. Завдяки міграції людство має різноманітність рас і етносів населення Землі, були створені міста-мільйонери, міські агломерації.

Дана тема є актуальною оскільки в умовах глобалізації світового господарства міграція робочої сили відіграє провідну роль серед форм прояву міжнародних економічних відносин. Під впливом інтенсифікації виробничих процесів, поширення новітніх технологій, структурної перебудови національних економік, трудова міграція впливає на всі процеси в суспільстві та породжує вагомі економічні, політичні, соціальні, природні проблеми, але водночас сприяє

збалансуванню суспільних відносин, ліквідації соціальної напруженості, реалізовуючи права людини на вільне життя і працю в тій країні, де вона може зробити вагомий внесок у світове виробництво та власний добробут.

Розробкою теоретичних засад дослідження міграційних процесів займалися такі дослідники, як В. Переведенцев, О. Піскун І. Прибиткова, Ю. Римаренко, О. Хомра та інші.

За офіційними даними, в Україні в 2011 р. кількість нелегальних іммігрантів складала близько 5 млн осіб (за неофіційними – близько 7 млн.). В 2010 р. на навчання в нашу країну приїхало 103, 5 тис. осіб, понад 90 тис. з яких стало нелегалами. На 2012 р. в Україні офіційно зареєстровано понад 2300 тис. мігрантів з 50 країн світу [1].

Проаналізуємо обсяги міграційного руху в Україні протягом 2016 року (рис. 1) за даними Державної служби статистики [2].

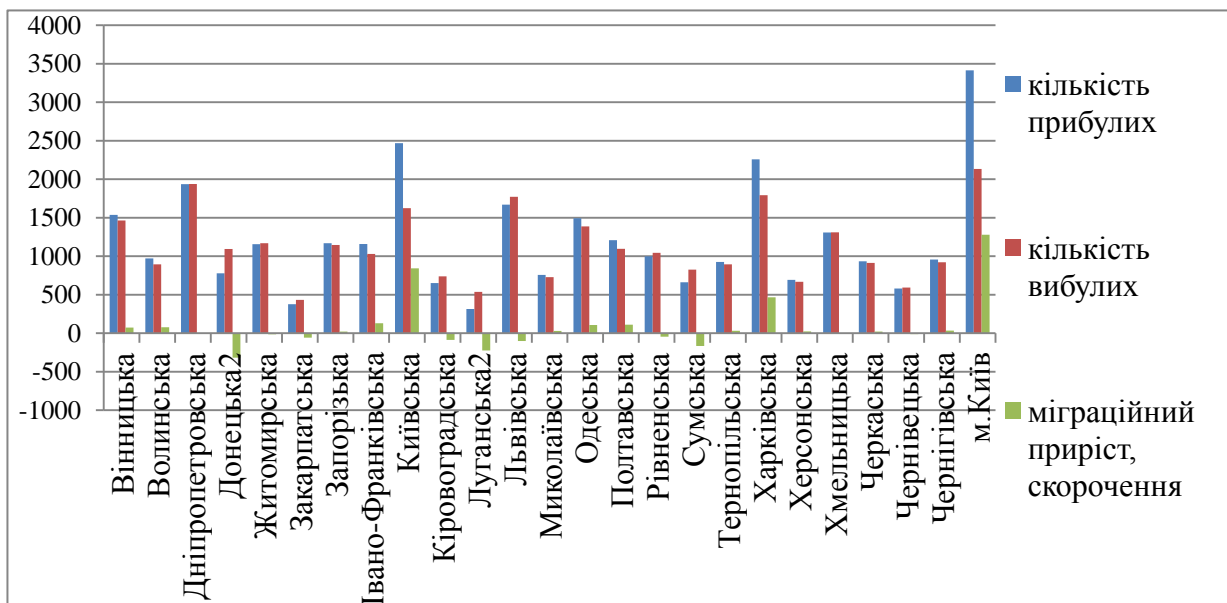

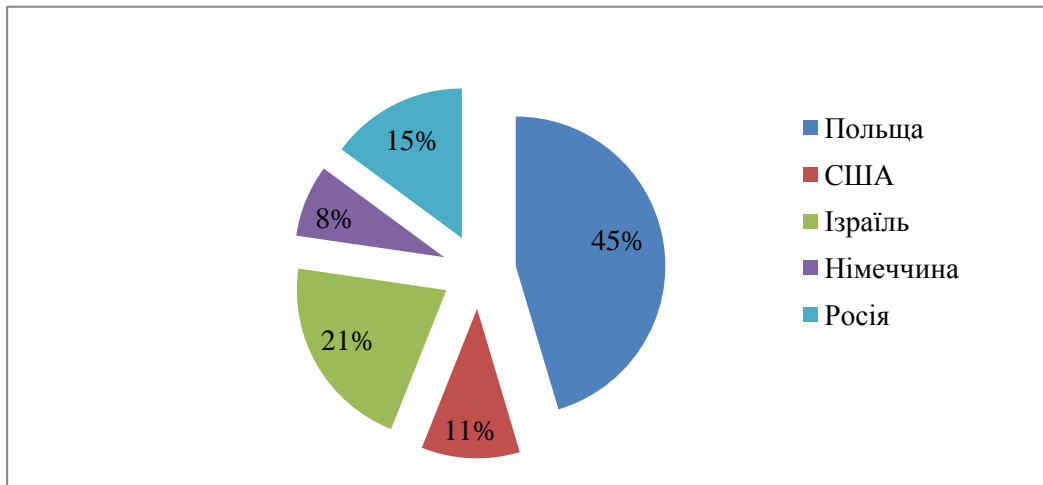
Рис. 1. Обсяги міграційного руху в Україні протягом 2016 р., чол.

На 2015 рік кількість прибулого населення України становила 29 106, кількість вибулих 26 853, відповідно до цього міграційний приріст, скорочення становив 2 253. На 2016 рік кількість прибулого населення України становила 30 379, кількість вибулих 28 160, відповідно до цього міграційний приріст, скорочення становив 2 219. Найбільші показники по прибуттю мають м. Київ, Київська та Харківська області, що пов'язано з порівняно високим рівнем розвитку цих регіонів. Щодо вибуття, то кількість осіб що виїхало переважає в м. Києві, Харківській та Львівській областях.

Посилення територіальної міграції населення зумовлюється такими причинами: структурною перебудовою економіки і пов'язаними з нею зростанням безробіття, нерівномірністю в розміщенні продуктивних сил, суттєвими відмінностями в соціально-економічних умовах життя в селі і в місті, в різних регіонах країни; різким погіршенням екологічної ситуації в окремих регіонах; інтенсифікацією міграційних процесів на національному ґрунті; розширенням зовнішньоекономічних зв'язків України, а також лібералізацією режиму виїзду громадян за кордон.

Найчастіше як нове постійне місце проживання українці обирають Польщу: за даними польського управління у справах іноземців, минулого року з найсерйознішими намірами туди виїхали 6,4 тис. співвітчизників. Ще одна країна

тяжіння – Ізраїль, куди, згідно з інформацією Державної служби статистики, в 2015 році виїхали майже 3 тис. осіб (рис. 2).

Рис. 2. Країни до яких найбільше емігрують українці, станом на початок 2015 р. [2]

Рівень міграції та її спрямованість істотно розрізняються в різних державах. У 2015 році агентство GfK Ukraine, на замовлення Українського представництва Міжнародної організації з питань міграції, провело дослідження, результати якого приголомшують – 41% українських емігрантів працює нелегально. Це 281 000 людей. У 2011 році нелегально працювали 28% мігрантів або 140 000 людей.

За результатами дослідження «Топ-10 країн світу для імміграції» в рейтинг зуміли увірватися багато «незвичних» для нас країни: Швейцарія, Сінгапур, Китай, Німеччина, Бахрейн, Нова Зеландія, Таїланд, Тайвань, Індія, Гонконг. При складанні списку за 2016 рік враховувалися різні фактори: якість освіти, яку можуть отримати діти, рівень охорони здоров'я, легкість вивчення мови, ймовірність працевлаштування, рівень заробітної плати, екологія, безпека та інше [3].

Отже, можна зробити висновок, що міграція перетворюється на вагомий чинник розвитку, боротьби із бідністю. Разом з тим, уряди багатьох держав не здатні скористатися можливостями, які надає міграція. До них належить і Україна, де формування державної міграційної політики, як і її інституційне забезпечення, все ще не завершено. Подолання проблем у міграційній сфері, використання позитивного потенціалу міграції потребують удосконалення національного міграційного законодавства, розробки нової міграційної політики, яка була б спрямована на зменшення еміграційних потоків населення, на захист мігрантів за межами країни.

Список використаних джерел:

1. Світова економіка та міжнародні відносини – [Електронний ресурс].-Режим доступу: http://dspace.nuft.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/22373/1/1_Safonov.pdf
2. Державна служба статистики. Статистична інформація. – [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
3. Топ-10 країн світу для імміграції (2016) – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://toprating.in.ua/top-10-countries-for-immigration-2015>.